

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 276/09-7

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 7. júla 2009 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. J. V., M., zastúpeného Advokátskou kanceláriou G., s. r. o., M., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu a na ukladanie daní zákonom alebo na základe zákona podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 59 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení s čl. 2 ods. 3 a čl. 13 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v konaní vedenom Najvyšším súdom Slovenskej republiky pod sp. zn. 3 Sžo 41/2008 a takto

rozhodol:

Sťažnosť Ing. J. V. o d m i e t a pre zjavnú neopodstatnenosť.

O d ô v o d n e n i e:

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 26. júna 2009 doručená sťažnosť Ing. J. V., M. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie základného práva na súdnu ochranu a na ukladanie daní zákonom alebo na základe zákona podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 59 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v spojení s čl. 2 ods. 3 a čl. 13 ods. 1 ústavy

v konaní vedenom Najvyšším súdom Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) pod sp. zn. 3 Sžo 41/2008. Sťažnosť bola odovzdaná na poštovú prepravu 24. júna 2009.

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ 2. marca 2007 parkoval so svojim motorovým vozidlom na ulici V. v M. na mieste vyhradenom na parkovanie, pričom nemal platný parkovací lístok. Mestská polícia použila proti nemu technické prostriedky na zabránenie odjazdu motorového vozidla. Blokovú pokutu odmietol uhradiť. V dôsledku toho rozhodnutím Okresného dopravného inšpektorátu Okresného riaditeľstva Policajného zboru M. (ďalej len „okresný inšpektorát“) sp. zn. ORP-P-232/DI-E-2007 z 30. mája 2007 bola sťažovateľovi uložená za priestupok pokuta 1 000 Sk a náhrada trov konania 500 Sk. Sťažovateľ podal proti rozhodnutiu odvolanie. Rozhodnutím Krajského dopravného inšpektorátu Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Ž. (ďalej len „krajský inšpektorát“) sp. zn. KRP-71/KDI-SK-2007 zo 17. júla 2007 bolo odvolanie zamietnuté a rozhodnutie okresného inšpektorátu potvrdené. Následne sťažovateľ podal Krajskému súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) žalobu o preskúmanie právoplatného rozhodnutia krajského inšpektorátu. Rozsudkom krajského súdu č. k. 20 S 17/2007-31 z 28. novembra 2008 bola žaloba zamietnutá. Na základe odvolania sťažovateľa rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 2 Sžo 41/2008 z 18. marca 2009 bol rozsudok krajského súdu potvrdený.

Sťažovateľ tak v správnom konaní, ako aj v súdnom prieskumnom konaní namietal, že parkovné treba považovať za miestnu daň v zmysle zákona č. 582/2004 Z. z. o miestnych daniach a miestnom poplatku za komunálne odpady a drobné stavebné odpady v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o miestnej dani“). Ide vlastne o daň za dočasné parkovanie motorového vozidla na vyhradenom priestore verejného priestranstva v zmysle § 30 ods. 1, pričom v zmysle § 36 muselo Mesto M. všeobecne záväzným nariadením upraviť podrobnosti, najmä sadzbu tejto dane. Pre ulicu V. v M. k 2. marcu 2007 však takéto všeobecne záväzné nariadenie vydané nebolo. Ani orgány verejnej správy, ale ani všeobecné súdy sa touto otázkou nezaoberali. Z uvedeného je zrejmé, že polícia pokutovala sťažovateľa za to, že nezaplatil údajnú miestnu daň, ktorá však nebola stanovená. Tým došlo k porušeniu čl. 59 ods. 2 ústavy.

Ďalej sťažovateľ namietal, že policajné orgány nemajú právomoc prerokúvať otázky spojené s výberom dane, lebo takéto oprávnenie má iba správca dane, čím došlo k porušeniu čl. 2 ods. 2 a 3 ústavy. To isté platí aj o uplatnenej námietke sťažovateľa, podľa ktorej dopravná značka D 13 nemôže ukladať povinnosť nad rámec zákona, a pokiaľ najvyšší súd vníma túto značku ako značku ukladajúcu sťažovateľovi povinnosť, potom bol i týmto porušený čl. 2 ods. 3 ústavy. Uvedená dopravná značka totiž núti k niečomu, čo zákon neukladá.

Podľa sťažovateľa došlo aj k porušeniu čl. 13 ods. 1 ústavy, lebo povinnosť platiť parkovné ako miestnu daň nebola zákonným spôsobom uložená a o jej vymáhanie a sankcionovanie sa napriek tomu pokúsil najvyšší súd.

Konaním najvyššieho súdu došlo aj k porušeniu sťažovateľovho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj jeho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Sťažovateľ navrhol vydať nález, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie označených článkov ústavy a dohovoru a následne alternatívne buď zrušil rozsudok najvyššieho súdu z 18. marca 2009 a vec vrátil na ďalšie konanie, alebo priznal sťažovateľovi finančné zadosťučinenie 772 eur skladajúce sa z pokuty, súdnych poplatkov a trov právneho zastúpenia. Sťažovateľ napokon požaduje náhradu trov právneho zastúpenia, a to zatiaľ za dva úkony právnych služieb.

Z rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 2 Sžo 41/2008 z 18. marca 2009 vyplýva, že ním bol potvrdený rozsudok krajského súdu č. k. 20 S 17/2007-31 z 28. novembra 2007. Z obsahu predložených spisov najvyšší súd zistil, že okresný inšpektorát vydal rozhodnutie o priestupku na tom skutkovom základe, že sťažovateľ 2. marca 2007 parkoval s osobným motorovým vozidlom Daewoo Leganza na ulici V. v M. v zóne s dopravným obmedzením (zákaz státia) na vyhradenom platenom parkovisku bez platného parkovacieho lístka, čím nerešpektoval dopravnú značku D 56a s odkazom na dopravnú značku D 13. Uvedeným konaním porušil ustanovenie § 3 ods. 2 písm. b) zákona č. 315/1996 Z. z. o premávke na

pozemných komunikáciách v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o premávke na pozemných komunikáciách“). Tým sa dopustil priestupku podľa § 22 ods. 1 písm. k) zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o priestupkoch“), za čo mu bola uložená pokuta 1 000 Sk a paušálna náhrada trov konania 500 Sk. Spornou právnou otázkou bolo, či krajský inšpektorát pri svojom rozhodovaní správne postupoval v zmysle zákona o priestupkoch v spojení so zákonom o premávke na pozemných komunikáciách, keďže sťažovateľ sa bránil tvrdením, že v danom prípade nejde o dopravný priestupok, pretože parkovné podľa zákona o miestnej dani treba považovať za miestnu daň, ktorej výšku a spôsob vyberania musí stanoviť všeobecne záväzné nariadenie Mesta M., čo sa však pre ulicu V. nestalo. V tejto súvislosti krajský súd konštatoval, že takéto ponímanie nerešpektovania dopravných značiek sťažovateľom nie je dôvodné pre nesplnenie jeho povinností vyplývajúcich zo zákona o premávke na pozemných komunikáciách, resp. vo väzbe na zákon o priestupkoch. Najvyšší súd k tomu konštatuje, že správne orgány postupovali pri rozhodovaní v súlade s už citovanými zákonmi, lebo (ako to správne uviedol i krajský súd) v danej veci nebolo riešené nezaplatenie samotného parkovného, ale otázka státia na mieste so zákazom státia v zmysle obmedzenia dopravnou značkou D 56a, pričom výnimka bola daná len informatívnou značkou D 13 pre prípad parkovania s platným parkovacím lístkom.

Na rozsudku najvyššieho súdu je rukou uvedené, že bol doručený 28. apríla 2009.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním

a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu tento nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného

predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 382/06).

Podľa názoru ústavného súdu sťažnosť treba považovať za zjavne neopodstatnenú.

Podstatou sťažnosti je tvrdenie, že v správnom konaní bol sťažovateľ pokutovaný za to, že nezaplatil parkovné, hoci toto treba považovať za miestnu daň, ktorá však pre danú lokalitu nebola zákonom určeným spôsobom stanovená.

V skutočnosti z listinných dôkazov, ktoré mal ústavný súd k dispozícii, je nepochybné, že sťažovateľ bol uznaný zo spáchania priestupku nie z dôvodu nezaplatenia parkovného, ale preto, že parkoval na mieste, kde platil zákaz parkovania. Sťažovateľ totiž nesplnil podmienku potrebnú na vyňatie zo zákazu parkovania. Predmetom správneho konania teda nebolo vymáhanie parkovného ani ukládanie sankcie za jeho nezaplatenie, ako to sťažovateľ v podanej sťažnosti mylne prezentuje.

Za daného stavu nie je možné považovať rozsudok najvyššieho súdu ani za arbitrárny, ale ani za zjavne neodôvodnený. Ústavný súd nemá preto príčinu doň zasahovať.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. júla 2009